

Kadavra

– poet19 · 10 Ekim 2012

Masaya uzanmış duruyordu
Hoca neşteri vurdu
Deşildi birden garipliği
Üç oğlan bir kız çıktı
Kaleme alınmayan hayatından

Bu evi, dedi görenler kalbi
Harabenin kuytusunda bir şilte
Yıldızların görmediği yere serilmiş
Kirli, kokmuş ve yalnız...
Biraz korkar gibi oldu talebe kız.

Hoca ciğere geldi açıp teni;
Birkaç parça et ve ucuz oksijenden
Müteşekkil ciğer ,
Atıl bir merhamet çekti içine ilk kez.

Ve gözler!
Bütün maddenin varlığından kaçtığı gözler,
Korkak korkak baktı hocanın ellerine
Düşlerini bıraktığı amele pazarında
Yağız bir umutken ölüvermişti
Çok oldu görmeyeli
Bir eli

Anlatılırken kimsesizliğin anatomisi
Doğruldu kuytusunda
Köyünün saman kokulu dağlarına baktı
Ana, baba ve ölüm,
En sadık üç şey, bilinen,
Oradaydı sustu.

Eklemlerinde gecenin ağrısı
Teninde açlık rengi
Sonsuz bir sadakatle uyandı

Bir oğlanın bakışlarında
İnsandı

Bütün insanlar çekilince kenara
İlk kez ağladı kadavra